

† ažký je chlebič horolezca. Pre vrcholný výkon totiž nepostačuje len dokonalá fyzická a psychická pripravenosť, treba vystihnúť aj dlhšie obdobie krásneho počasia a hlavne dostať sa do Kaukazu alebo do Álp, lebo naše krásne Tatry sme už preliezli krížom-krážom.

Tohto roku sa nám všetky predpoklady splnili. Avšak celú vec v súvislosti so zlezlením severnej steny Eigeru sa začala už viani. Vtedy sme so Zdenom sedeli pod Eigerom takmer mesiac. Snehovú búrku striedal drobný dážď, v stene hrmeli lavíny a valili sa ňou potoky vody. Tých niekoľko málo pekných dní vonkoncom nepomohlo roztopiť spústy snehu v stene a utvoriť podmienky pre výstup. Mrzli sme v stane na úpätí Eigeru a s nami aj ostatní kandidáti výstupu — nemecké, anglické a rakúske družstvá. V ten rok sa výstup nikomu nepodaril.

Avšak zájazd nebol márný. Mali sme možnosť stenu dokonale poznať, oboznámiť sa s jej stĺpami a meniacou tvrdosťou. Z nových prameňov a dôkladnejšie sme si tu preštudovali históriu steny a výstupov. Domov sme odchádzali s predsavzatím, že sa k stene o rok vrátime a že sa na ňu pripravíme ešte lepšie, oveľa dôkladnejšie než na kto-

KUCHAŘ—ZIBRIN

kom svahu rýchlo získavame výšku. Lad prechádza do vodoravného skálného hrebeňa, preliezame niekoľko výšvihov a okolo desiatej hodiny stojíme na vrchole. Postupne prichádzajú ostatné družstvá. Je krásne, len na talianskej strane ležia nízke mraky.

rýkovek iný výstup. Jej sedemnást obetí varovalo.

Pätnásteho augusta odchádzame z republiky cez Rakúsko do Švajčiarska. Počasie je zúfalé, a máme zprávy, že ani v Alpách nie je lepšie. Zdenova octávia hltá kilometre, prechádzame Salzburg a Innsbruck, mestá s veľkou horolezeckou tradíciou. Z rakúskych Álp nevidíme vôbec nič, prší a vrcholy sú zakryté mrakmi. Pri

Hore: Monte Rosa v plnej letnej kráse. **Dole:** Stúpame však v novom snehu.

Bodamskom jazere na švajčiarskej pôde je trochu jasnejšie, ale Berner Oberland zahľadá hmlu.

DO MESTA OZAJSTNÝCH TURISTOV

Naša cesta nevedie priamo k Eigeru. S autom sme pohybliví a môžeme si zvoliť smer podľa momentálnej pozorostnej situácie. Vyberáme si Wallisské Alpy, kde očakávame lepšie počasie. Tam sa chceme pripraviť na Eiger. No najprv musíme prejsť 2431 m vysoký priesmyk Furka, zaspaný novým snehom. Pomáhame tlačíť uviaznuté autá, ktoré blokujú cestu, aby sme konečne po prejení desiatok serpentín vuhpli do údolia Rhône.

Sme vo Wallise a od tej chvíle nám počasie žiži. Nebo je ako vymenené, cesta vedie širokým údolím, zaliatym slnečnými lúčmi. Desiatky známych i neznámych štítov svetla po stranách cesty belosťou svojich vrcholov. Sme si istí, že nad dväťtisíc metrov je ešte veľa snehu, ale zdá sa, že krásne počasie vydrží. Údolie Rhône je azda najkrajšie, aké sme kedy videli. Zelené lúky a vinice a biele vrchy nad nimi — to je úžasná kombinácia.

V Briegu zanechávame našu octáviu a pokračujeme v ceste ozubenou dráhou do Zermattu. Podvečer si už staviame v campingu na sever od mestečka svoj stan. Až teraz sa cítíme naozaj v horách. Dobrodružstvo sa začína.

Zermatt, to je horolezecká minulosť i súčasnosť. Spolu s francúzskym Chamonix zažil prvý rozkvet v období známeho „zlatého veku alpinizmu“, v uplynulom storočí, keď bol východným bodom pre dobývanie desiatok dotedy nezlezených okolných štítov. Leží v nadmorskej výške 1600 m a je osudom spojený s Matterhornom, najkrajšou horou Álp, ktorá sa vypína osem kilometrov na juhozápad.

Zermatt si zachoval svoj pôvodný ráz, čo nemožno povedať napr. o Grindelwalde, Cortine, Courmayeri alebo Chamonix. Je to azda jediné stredisko, v ktorom horolezci a výžni turisti prevládajú nad hŕňmi bohatých návštevníkov, považujúcich všetko okolo seba za atrakciu, pripravenú pre nich. Toto má celkom jednoduchý dôvod. Mestská rada v Zermatte vydala totiž nariadenie, podľa ktorého nemajú do mesta prístup motorové vozidlá. Pre snobov, ktorí prechádzajú Alpami a podčiarkujú si v baedekri

navštívené miesta, je príliš komplikované zaparkovať auto v Briegu a pokračovať v ceste železnicou. Preto sa Zermattu vyhnu. Takto sa sem dostávajú len opravdiví citelia hôr. Dopravu tu obstarávajú starodávne koče, ktoré sa medzi štýlovými drevenými stavbami celkom dobre vynímajú.

ROZCVIČKA NA MONTE ROSE

Náš cieľ leží trochu ďalej a vyššie za mestom. Pritahuje nás severná stena Matterhornu, avšak príliš je oblepená novým snehom. Najprv chceme urobiť ľahší aklimatizačný výstup. Voľba padá na Monte Rosu. Dlhá namáhavá túra, bez technických ťažkostí, kde nemôže byť nový sneh veľkou prekážkou, a so svojimi 4638 metrami druhý najvyšší štít v Alpách — to je ono, čo potrebujeme.

V nedeľu 20. augusta vyrážame. Do polovice cesty — na Gornergrat (3089 m) — možno vyjsť zubačkou. Cestovné lístky sme si kúpili už doma, ale z tréningových dôvodov ideme pešo. Prechádzame Zermattom a stúpame nekonečnými lesnými serpentínami do ríše alpských pastvín. Cez skalnatý chrbát zostupujeme ku Gornerskému ľadovcu a otvára sa nám pohľad na súvislý štrnásťkilometrový hrebeň štvortisícoviek — Breithorn, Pollux, Castor, Liskamm, Monte Rosa. Po miernom stúpaní na Gornerskom ľadovci sa dostávame na chatu Monte Rosa.

Je tu preplnené. Po dlhšom čase je znova krásne a každý sa usiluje to využiť.

O pol druhej v noci vojde do nočlahárne chatárova žena, rezolútne zakričí „vstávať“ a postaví svietnik na stôl. Keď po chvíli zideme do jedálne, v politrových šálkach je už pripravený horúci čaj.

Na Monte Rosu nás pôjde šestnásť, Švajčiari, Nemci, Rakúšania a dvaja Francúzi s horskými vodcami dokonca až zo Chamonix. Prvé družstvo odchádza z chaty o druhej a vzdáť sa už všetci prepliatame ako bludičky so svetlami bateriek labyrintom balvanov nad chatou.

Sutinu vystriedal dlhý jazyk snehu. Preliezame mierny skalný výšvih a po nekonečných svahoch sa vlečieme nahor. Nechali sme ostatných za sebou, a tak musíme miestami rozíť cestu v novom snehu. Pomaly sa rozvidnieva, hrot Matterhornu za našim chrbtom sa ligoce vo svite nového dňa. V sedle si obúvame železá a na prud-

Vidí sa nám, že počasie vydrží a že môžeme pomýšľať na vážne výstupy. Urobíme niekoľko snímok, zajeme si trochu sušeného ovocia a abraclame sa tou istou cestou dolu. Ešte v ten istý deň zostupujeme do Zermattu.

Naším najbližším cieľom bude teraz severná stena Matterhornu, ktorú zaraďujú spolu so severnými stenami Eigeru a Grandes Jorasses medzi tri najťažšie alpské túry. Po mnohých bezvýsledných pokusoch ju zlezli roku 1931 bratia Franz a Toni Schmidtovcami a odvtedy ju zdošlo len málo horolezcov. Vieme, že nás čaká úmorná robota. V stene sú zlé istiace možnosti, takmer niet miesta na bivuač a ľadovcov ohrozujú pády kameňa. Pred dvoma dňami sa z nej vrátili po bezúspešnom pokuse traja Taliani.

Po jednom dni odpočinku znova opúšťame Zermatt. Naše batohy sú dnes ťažšie — šesťdesiatmetrové silonové lano, päť ľadovcových, osem skalných skôb, desať karabín, dva ťakany, kladivo a stúpacie železá tvoria našu výzbroj. Nesieme aj trochu jedla a potreby na bivuačovanie — páperové bundy a vak z gumou obťahnutého silonu. Lanovka nás vyzveľa na Schwarzsee, odkiaľ serpentínami dochádzame do výšky 3260 m k Matterhornhütte. Zavčasu si líhame, ale často sa nervózne prebúdzame. Zajtra nás čaká prvá veľká tohoročná túra.

(Pokračovanie)

